

Endelig skete der noget andet, som trods alt var udtryk for en direkte fornuftig politik. Det var den skattereform, Socialdemokratiet var med i sammen med andre partier i 1987, som havde en udlignende effekt.

Det var forløbet fra 1982 til 1993, og så skal jeg i næste runde gerne komme til forløbet fra 1993 og frem til nu.

Kristian Jensen (V):

Jeg vil gerne indrømme, at jeg er så ung, at jeg ikke havde hus i 1980'erne. Til gengæld er jeg ikke så gammel, at jeg har glemt debatten i tirsdags og dermed heller ikke den erklæring, som Enhedslisten bad om, nemlig en erklæring om, at regeringen anerkendte en stigende ulighed, hvilket finansministeren så gav Enhedslisten ret i, og hvilket finansministeren, som jeg læner mig op ad, har skrevet i Finansredøgørelsen 2001.

Jeg ved ikke, om statsministeren er uenig i det, som finansministeren sagde i tirsdags, om statsministeren er uenig i det, som finansministeren skrev i sin redegørelse. Det synes jeg i sig selv er en interessant debat.

Men det, som statsministeren ikke svarede på, var det politiske spørgsmål i min første omgang, nemlig hvorvidt regeringen nu føler sig forpligtet til at føre velfærdspolitikken sammen med Enhedslisten ifølge det løfte, som Enhedslisten aftvang finansministeren i tirsdags.

Jens Rohde (V):

Vi kan godt stå her og tage en talkrig, det ved vi jo at statsministeren ynder meget.

Hvis nu statsministeren benægter det med ulighederne, er det fint nok, men så vil jeg gerne vide, hvordan regeringen fortolker det udsagn, der kom fra Enhedslisten, som regeringen gav en meget markant indrømmelse i tirsdagens debat.

Det svar synes jeg statsministeren skylder ikke bare os, men vel egentlig også Enhedslisten.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Se, nu kommer vi jo til den anden del af spørgsmålet, nemlig perioden fra 1993 og frem til nu, og jeg beder virkelig om af hensyn til Venstres indre sjælfred, at man også husker det billede, jeg tegnede før af den reelle udvikling fra 1982 til 1993. Det er vigtigt, for så har man nogle erfaringer, som er vigtige at blive klogere af. Det blev vi i hvert fald, da vi dannede regering i 1993.

Sagt til hr. Kristian Jensen og hr. Rohde: Vi satte os ét mål, og det var, at arbejdsløsheden skulle ned, for vi har altid ment, at den største ulighedsårsag i dette samfund er en massiv, omfattende arbejdsløshed.

Derfor satte vi kampen mod arbejdsløsheden øverst, og den lykkedes. Vi fik arbejdsløsheden ned i et samvirke med den brede danske befolkning, og derfor er den reelle ulighed i dette land, forstået som jeg her fortæller det, blevet mindre i perioden fra 1993 til nu, end den var i perioden fra 1982 til 1993. I øvrigt mindskedes antallet af konkurser. Vi taler jo næsten ikke om konkurser i dag, og det er der naturligvis gode forklaringer på, nemlig at der er styr på økonomien.

I dag kender alle en, der er kommet i arbejde; i 1992 kendte alle en, der var blevet arbejdsløs.

Så kan vi igen gå ind i statistikken og se på det snævrere indkomstbegreb. Der synes jeg, man skal huske, når man ser på indkomstfordelingen, at den påvirkes naturligvis af, at ejerboligernes værdier er steget i 1990'erne i modsætning til, hvad der skete de sidste år af 1980'erne. Derfor påvirker den gode økonomi naturligvis boligpriserne, og det påvirker igen fordelingen.

Det andet, jeg synes er vigtigt at huske, er, at hvis vi ser på arbejdsindkomsterne, altså indkomsterne for det, der knytter sig til det at have et stykke arbejde, så er uligheden i indkomsterne på arbejdsmarkedet ikke blevet større.

Ser vi endelig til slut på indkomstfordelingen i bunden af indkomstpyramiden, er der heller ikke tegn på, at skævhederne er blevet større.

Det er det samlede svar, og det er den samlede situation.

Når det gælder samarbejde i øvrigt, skal det være bredest muligt også om regeringens velfærdspolitik, men vi har gode samarbejdspartnere, som vi sætter stor pris på.

Kristian Jensen (V):

Det vil sige, at statsministeren ikke er enig med finansministeren i det, der blev sagt sidste tirsdag. Det vil sige, at statsministeren mener, at finansministeren tager fejl, når hun i Finansredøgørelsen 2001 har et helt kapitel, hvor hun beskriver, hvorledes der efter hendes opfattelse er større skævhed. Det vil sige, at det kapitel er bare til at rive ud af finansredøgørelsen og lægge til side. Jeg synes, det er interessant, hvis det er sådan, at statsministeren her underkender det, finansministeren skriver i redegørelsen.

Jeg synes, at statsministeren slap for nemt om ved den anden del af mit spørgsmål, nemlig om,